

J 6,1-21 Nasycení pěti tisíců a Ježíš kráčí po moři

Ž 107,1-9

Ef 3,14.16-19

Sestry a bratři,

pro dnešní neděli jsou zvoleny dva známé příběhy z Ježíšova života: Kristovo zázračné nasycení zástupů a Ježíšova chůze po vodě – po rozbouřeném Galilejském jezeře.

Doposud jsem vždycky kázala na tyto události zvlášť. Nasycení pěti tisíců bychom dobře spojili s částí O chlebu života (J 6,22-59) – ano, v tom je hluboký smysl příběhu o nasycení. Ježíšovy výroky o chlebu života jsou zařazeny až za oddílem „Ježíš kráčí po moři“.

Jak spojit dané dva příběhy, co je jim společné? Proč jsou určeny pro naše dnešní zamyšlení oba najednou? /Dost jsem si s tím lámala hlavu a snad i srdce./

Hned na první poslech (přečtení) spatřujeme rozdíly:

Čas (doba) událostí:	den	X	večer (spíše už noc)
Místo událostí:	hora	X	voda, jezero (zvané pro svou velikost moře)
	(blíže k B., sídlo božských sil)		(sídlo protibožských sil)
Účastníci událostí:	zástupy, davy lidí	X	pouze učedníci (12 nebo méně?)
Ježíšova přítomnost:	ano	X	ne (alespoň zpočátku NE – viz verš 17)

Společné pro oba příběhy jsou zázraky. Pán Ježíš z mála sytí mnohé. Ve druhé události kráčí po vodě (ještě k tomu rozbouřeně), uklidňuje ji (vodu) i své učedníky a způsobí, že jsou najednou (zázračně) hned u břehu.

My lidé toužíme po zázracích, je to prostě v nás. Děti, mladí se nás ptají – dělá Bůh zázraky i dnes? Co jim odpovídáme? Co si o tom myslíme?

(Bůh dělá zázraky, ale my je nevidíme! My všechno krásné a úžasné považujeme za samozřejmé!)

Výstižnější slovo pro Ježíšovy mimořádné činy je **z n a m e n í**.

Znamení je ukazatel směru (směrovka), doporučení cesty, snad i vlídné napomenutí, a především odkaz k Bohu. Pán Ježíš svými činy nechce proslavit sebe. („Nečekám slávu od lidí.“ - J 5,41) Chce v zástupech i v jednotlivcích, v nás vzbudit touhu po Nejvyšším, jehož on sám je dokonalým obrazem, vtělením, zpřítomněním. Ježíš nedělá zázraky pro zázraky, on činí znamení, která nás mají nasměrovat – přiblížit k Bohu.

A ještě je jedno společné pro obě evangelijní události: A to je **STRACH**.

/To mě při přípravě nejvíc oslovilo./ Tam na té hoře měli učedníci obavy, jak se postarají o takové množství lidí. Jestli jim jejich Mistr řekne, aby ze svých peněz nakoupili pro všechny lidi jídlo – co jim zbude?! (Ani by to nestačilo!) Obavy, strach, navzdory Ježíšově blízkosti a přítomnosti.

Na Galilejském jezeře mají učedníci také strach – zase z něčeho jiného: ze sílícího větru a bouře, z velkých vln, a potom z nějakého přízraku, který se k nim blíží. Učedníci mají strach, děsí se, protože s nimi Ježíš není. A když k nim po vodě přichází (= znamení toho, že je Kristus NAD protibožskými silami, vítězí nad nimi!), když je jim nablízku, nepoznávají jej.

Strach, nejistota, zmátek v nitru, obavy – jsou všude kolem nás i v nás. Strach provází náš život, je jeho součástí. - Dříve jako mladá kazatelka bych v této souvislosti řekla, že je to náš hřích, že to je nedostatek naší víry, že bychom se jako věřící lidé neměli vůbec ničeho obávat a strachovat.

Nyní se mi takovéto rezolutní stanovisko nejeví jako nejsprávnější, nechci používat laciný moralismus. Náš život je opravdu náročný, jsme skutečně ohroženi (jako byli učedníci v té bárce na rozbouřeném moři) – zlými lidmi, náhlými těžkými událostmi, nemocemi, přírodními živly, dokonce zlými silami (d'áblem). Máme oprávněné obavy a starosti. Každý bychom teď mohli vyjmenovat, procházejí nám hlavou naše konkrétní strachy. (Strach z nemoci, ze stáří, ze smrti, strach o práci nebo z problémů v práci, starosti o své nejbližší, o děti, strach o své manželství, materiální starosti – někdy opodstatněné, obava o nově nalezené přátelství, obava, jak ten druhý přijme moje slova – moji reakci, strach o vlastní sbor – o vlastní církve, někdy se bojíme sami sebe, jindy druhého člověka,...)

Víte, co je úžasné? Že se nám Pán Ježíš za to nevysmívá, že naše obavy vůbec nezlehčuje, nepohrdá námi a neodsuzuje nás. On nám rozumí, on nás chápe! Bůh, kterého poznáváme ze svědectví Bible, Bůh, který se nám odhalil v Ježíši Kristu, tento biblický Hospodin nás přijímá takové, jací jsme, stojí při nás v našem strachu, v našich obavách, a v těch našich těžkých situacích nám pomáhá. Vždycky nalezneme východisko. Jako tenkrát nasýtil Ježíš množství hladových lidí z jedné svačiny malého chlapce, jako tenkrát utišil rozbouřené vody a zklidnil své vystrašené učedníky, stejně tak zklidňuje nás a pomáhá nám nalézat řešení, vnitřní pokoj, pevný břeh (viz verš 21).

Kristus má pro nás připravená stále nová překvapení, obdarování, radosti – jenom je zahlédnout, jenom je dokázat rozpoznat a vážit si jich. Chtěla jsem říci – jenom je uchopit – NE, nelze je uchopit, lze je jen vděčně přijímat, jsou tolik křehké! Jenom to Bohu nepokazit...

„Já jsem to, nebojte se!“ říká Pán Ježíš.

„Já jsem při tobě, neboj se!“

Amen.

(Jindřiška Buttová, 13. 8. 2006 Praha4 - Krč)